

FLUISTER ZACHT HAAR NAAM

Van Tamera Alexander zijn
de volgende boeken verschenen:

Fountain Creek Kronieken in drie delen
Ontvlamd – Onthuld - Onthouden

De erfenis

Timber Ridge Reeks, drie delen
Uit de verte - Verder langs de weg - Diep in mijn hart

Belmont Reeks
*Een blijvende indruk – Van blijvende schoonheid
– Op lieflijke tonen*

Bell Meade Reeks
Fluister zacht haar naam – Op weg naar haar hart

Tamera Alexander

*Fluister zacht
haar naam*

Roman

Tweede druk

 Uitgeverij Van Wijnen - Franeker

© 2012 Tamera Alexander

Oorspronkelijke titel *To Whisper Her Name – Belle Meade Plantation, Book 1*

Uitgegeven met toestemming van Zondervan, Grand Rapids, Michigan 49530 USA

www.zondervan.com

© 2013 Nederlandse editie Uitgeverij Van Wijnen, Postbus 172, 8800 AD Franeker

Vertaling Margriet Visser-Slofstra

Omslagontwerp Michelle Lenger; omslagbelettering Garage-bno; omslagfoto Mike Heath / Magnus Creative.

www.uitgeverijvanwijnen.nl

ISBN 9789051944679 / NUR 302

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor de dames met wie ik in juli altijd
een schrijfretraite in Coeur d'Alene bijwoon...
Ik hoop dat er in de hemel ook julimaanden bestaan.*

*Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen
of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus.*
Galaten 3:28

Woord vooraf

De roman die u zo dadelijk gaat lezen, is grotendeels gefingeerd, hoewel er historische gegevens en personages in zijn verweven. Er staat bijvoorbeeld daadwerkelijk een landhuis genaamd Belle Meade Plantation in Nashville, dat tegenwoordig geopend is voor publiek. De leden van de familie Harding, de personages in Fluister zacht haar naam, hebben op Belle Meade gewoond. Een groot aantal gebeurtenissen in dit verhaal is ontleend aan hun persoonlijke geschiedenis die daarna in mijn verbeelding verder vorm heeft gekregen.

Verder hebben veel voormalige slaven die op Belle Meade hebben gewerkt inspiratie gegeven voor de personages in dit verhaal. In vrijwel alle gevallen heb ik de echte namen van de voormalige slaven en de posities die ze op Belle Meade bekleedden, gebruikt. Maar de karakters van die personen en hun daden komen voort uit mijn verbeelding en moeten ook als zodanig worden opgevat.

Na twee jaar onderzoek te hebben gedaan en aan Fluister zacht haar naam te hebben gewerkt nodig ik u uit opnieuw op reis te gaan naar de wereld van Nashville, Tennessee in de periode na de burgeroorlog. Dank dat u mij uw tijd toevertrouwt. Van uw kant een flinke investering die ik waardeer en nooit als vanzelfsprekend beschouw.

Met een allerhartelijkste groet,
Tamera

Proloog

17 augustus 1863

In de heuvels rondom de belegerde stad Nashville...

Met zijn geweer in de aanslag tuurde eerste luitenant Ridley Adam Cooper tussen de stekelige dennentakken door. Gelukkig werd zijn aanwezigheid verhuld door het duister. Het zweet liep in straaltjes over zijn voorhoofd en langs zijn ooghoeken naar beneden, maar hij nam niet de moeite het weg te vegen. Al zijn aandacht was gericht op de neger die zich over het vuur boog en op datgene wat de slaaf zojuist aan de andere kant van de heuvel had verborgen – als zijn oog hem het afgelopen uur tenminste niet in de steek had gelaten.

Voor zover hij wist, had de man hem niet in de gaten. Anders was hij vast niet zo rustig met zijn eten aan de slag gegaan. Bonen, vlees, broodjes en koffie, als Ridley's neus gelijk had althans. *Echte* koffie. Niet dat brouwsel dat de rebellen boven een open vuurtje verhitten tot vieze prut, om er vervolgens liters van naar binnen te gieten.

Rebellen. Soldaten die feitelijk zijn broeders waren, geen een uitgezonderd, maar met slechts twee van hen had hij daadwerkelijk een bloedband. Toch waren ze in zijn geval de vijand. Hij hoopte maar dat Petey en Alfred het goed maakten, waar ze ook waren.

Een briesje uit het noorden kondigde het invallen van de avond aan. Toch zorgde de trilling in de lucht er nauwelijks voor dat de broeierige hitte afnam. Iemand die was opgegroeid in South Carolina had onderhand gewend moeten zijn aan de warme, vochtige zomers, maar het wollen uniform van het noordelijke leger hing zwaar om zijn schouders. Nu nog meer dan toen hij net dienst had genomen.

Toch was hij ervan overtuigd dat hij de juiste keuze had gemaakt. Ongeacht wat anderen zeiden of deden. Of waar ze hem van beschuldigden.

Ridley kreeg een steek in zijn maag. Niet zozeer van de honger, al lustte hij best iets te eten. Deze steek ging echter veel dieper en bezorgde hem meer pijn dan hij ooit had gehad. *God, als U luistert, als U ons nog steeds in het oog houdt... ik haat deze oorlog.* Hij haatte wat dit ‘korte conflict,’ zoals president Lincoln het aan het begin had genoemd, de afgelopen bloedige jaren met hem en met alle anderen had gedaan.

En helemaal wat het hem vannacht opdroeg te doen. ‘Tot elke prijs,’ had zijn commandant gezegd, wat maakte dat zijn opdracht geen enkele ruimte liet voor twijfel.

Met opeengeklemd kaken haalde Ridley de schelp uit zijn zak die hij tijdens zijn laatste strandwandeling in de buurt van zijn huis had opgeraapt, vlak voordat hij zich bij het 167^e Pennsylvania Regiment van de noordelijke troepenmacht zou aansluiten. Het was maar een klein schelpje, nauwelijks groter dan een munt, waarvan de binnenkant glad aanvoelde tegen zijn duim. Met zijn wijsvinger volgde hij de bekende ribbeltjes op de buitenkant, terwijl hij zijn ogen opsloeg naar de hemel waar het uitgestrekte paars langzaam overging in zwart.

Wat een vredig gezicht, die nachtelijke hemel met al die sterren die tevoorschijn kwamen alsof miljoenen vuurvliegjes hun plek innamen. Keek je omhoog, dan zou je niet in de gaten hebben dat er een oorlog gaande was.

Toen zijn bevelvoerend officier een vrijwilliger voor deze verkenningstocht nodig had, had hij niet afgewacht tot er handen omhooggingen. Met een tartende blik in zijn ogen had hij Ridley recht aangekeken, maar Ridley had geen krimp gegeven. Hij had de bevelen aangehoord en was bij het krieken van de dag vertrokken, inmiddels bijna drie dagen geleden. Ridley wist dat de commandant niets tegen hem persoonlijk had omdat hij hem op alle mogelijke manieren had gesteund.

Ridley's eigen temperament en zijn ‘vriendschappelijke’ onenigheid met een medeofficier, een luidruchtige luitenant uit Philadelphia die een hekel had aan ‘al die onwetende zuiderlingen die geen knip voor de neus waard waren,’ waren de

reden dat hij zich vannacht op deze plek bevond. De dwaas had het gewaagd hem ervan te beschuldigen voor de Confederatie te spioneren. Hun commandant had het gerucht de kop ingedrukt, maar de twijfel was gezaaid. En dit was de commandants aanpak om ervoor te zorgen dat Ridley het broodnodige vertrouwen van zijn medeofficieren terugwon.

Ridley haalde zijn mouw langs zijn voorhoofd, maar deed zijn best geen geluid te maken. Hij had zijn paard een flink eind terug vastgemaakt en was te voet gekomen.

Hij kende de heuvels rondom Nashville net zomin als de rest van zijn eenheid, maar hij was wel vertrouwd met dit terrein en hoe je in de bossen moest jagen en je je moest verplaatsen. En hoe je uit het zicht moest blijven. Het bos was hier en daar zo dicht en de bomen stonden zo dicht opeengepakt dat iemand die niet wist hoe hij hier te werk moest gaan makkelijk kon verdwalen.

Ze hadden er lucht van gekregen dat rebellen in de afgelegen gebieden rondstruinden – schurken die zichzelf beschouwden als 's lands wet – en hij durfde er wat onder te verwedden dat zij op zoek waren naar wat hij zojuist had gevonden. Tot nu toe had hij geen enkel spoor van hen aangetroffen. Maar hij kon zich heel goed voorstellen wat ze met een soldaat van de Unie die alleen op pad was zouden doen; en al helemaal met een officier die ook nog eens 'één van hen was'. Hij was er dus bij gebaat de zaak hier snel af te handelen.

Met zijn geweer stevig in de hand kwam Ridley uit de beschutting van de bomen tevoorschijn. Hij stond op zo'n tien meter van de neger. Hij liep verder naar voren – *acht, zes* – terwijl de dennennaalden zijn stappen dempten. *Vijf, drie...* De man bleef echter in zijn koffie roeren, en in de bonen, en...

Ridley bleef staan. Of de neger was doof... of hij had hem allang in de gaten. Ridley gokte op het laatste. Hij bracht zijn geweer omhoog en nam zijn omgeving in zich op, op zoek naar iemand die zich tussen de bomen schuilhield of naar een geweerloop die midden op zijn borst werd gericht. Het was te laat om zich nog terug te trekken, maar terugtrekken had nooit in zijn aard gelegen, zoals die arrogante, aanmatigende – hij hield zichzelf met moeite in – *luitenant* uit Philadelphia

maar al te goed had gemerkt.

Hij deed zijn best normaal te klinken zonder al te vriendelijk over te komen. ‘Goedenavond, beste...’

De man keek op. Daarna strekte hij zich langzaam uit tot hij helemaal rechtop stond. Toch was hij nog steeds een kop kleiner dan Ridley. Rond zijn middel was hij wat gevulder en ook was hij iets ouder dan Ridley. De dertig gepasseerd, richting de veertig misschien. De neger had brede schouders en gezien de omvang van zijn handen en onderarmen vermoedde Ridley dat jarenlang hard werken ervoor had gezorgd dat er zich onder die dikke buik flink wat spieren bevonden. Hij hoopte maar dat de slaaf daar niet ten onrechte moed aan ontleende.

‘Goedenavond,’ antwoordde de man met een blik op de strepen op Ridley’s schouder. ‘Luitenant.’

De neger keek even nadrukkelijk naar het geweer, waarna hij zijn ogen weer op Ridley richtte. Ridley kon niet zeggen of hij berusting in de ogen van de man las of teleurstelling. Of beide misschien.

Ridley nam het kampement in zich op. Netjes, geordend. Alles ingepakt. Alles behalve het eten. Alsof de man op het punt stond op te breken. Ridley keek nog wat beter. Op een steen naast het vuur zag hij niet één, maar twee mokken staan. Hij richtte zich op de slaaf en zag de oplettende blik in de ogen van de man. ‘Hoe lang wist u al dat ik stond te kijken?’

De neger beet op zijn onderlip, waardoor zijn grijzende baard iets opwipte. ‘Ongeveer vanaf het moment dat de koffie aan de kook kwam, luitenant.’

‘Had u me gehoord?’ vroeg Ridley, ook al wist hij dat dat onmogelijk was. Hij had geen geluid gemaakt. Daar was hij van overtuigd.

De man schudde zijn hoofd, terwijl hij hem aankeek met diepliggende ogen die zo bruin waren dat ze er bijna vloeibaar uitzagen. ‘Meer... *gevoeld*, luitenant.’

Er kroop een rilling langs Ridley’s ruggengraat omhoog. Het liefste had hij de man ondervraagd om te weten te komen of hij helderziend was, net als Ridley’s overgrootmoeder, maar hij wist dat hij er verstandig aan deed dat niet te doen. Hij had werk te doen en hij kon het zich niet veroorloven het er niet

goed vanaf te brengen. Niet nu zijn loyaliteit aan de Unie door sommigen in twijfel werd getrokken. 'Ik neem aan dat u weet wat ik hier kom doen.'

Daar was die weer, die blik. Duidelijk een blik van berusting deze keer.

'Ik denk van wel, luitenant. Hetzelfde als waar al die anderen naar op zoek zijn.' De slaaf schudde zijn hoofd. 'Hoe heeft u mij gevonden?'

Pas toen stond Ridley zichzelf toe te glimlachen. 'Dat zou ik eigenlijk niet precies kunnen zeggen. We hoorden het gerucht dat er hier in de heuvels paarden verborgen werden gehouden. Ik heb mij daarvoor aangeboden, ben vervolgens op pad gegaan en ben mijn verstand achternagegaan. Op weg naar de plaats waar ik naartoe zou zijn gegaan als ik paarden had willen verbergen.'

De man trok zijn wenkbrauwen op en knikte daarna voorzichtig alsof hij ergens over nadacht. Hij gebaarde naar het vuur. 'Het eten is klaar, luitenant. Zin om een hapje mee te eten?'

Ridley keek naar de pot waarin de bonen en het vlees lagen te pruttelen, daarna naar de broodjes die aan de kant lagen, maar zijn maag had al antwoord gegeven. Bood de man hem eten aan? Terwijl hij wist wat hij kwam doen? Ridley nam hem nog eens op; hij vertrouwde hem voor geen cent. Maar hij had nog een lange tocht naar het kamp voor de boeg en de repen gedroogd vlees in zijn tas haalden het niet bij dit eten. 'Heel graag.'

Ze aten in stilte, terwijl de nachtgeluiden in volume toenamen naarmate het donkerder werd. Het eten smaakte goed; Ridley bleek meer trek te hebben dan hij in de gaten had gehad. Hij had sinds zijn vertrek uit het kamp in Nashville minstens honderd en misschien zelfs wel honderdvijftig kilometer afgelegd.

Nog maar vier dagen geleden had het hoofdkwartier van de Unie het gerucht vernomen dat een slaaf ergens in deze heuvels kostbare volbloedpaarden voor zijn eigenaar zou verbergen.

De paarden werden gefokt voor de draverij en zouden een

fortuin waard zijn. Ridley zou hebben durven zweren dat ze bij de inname van de stad alle paarden in Nashville in beslag hadden genomen. Maar nu durfde hij zijn leven eronder te verwedden dat de man tegenover hem de slaaf was over wie ze hadden gehoord.

Hij tilde zijn mok op. ‘Uw koffie smaakt bijzonder goed. De beste die ik in lange tijd heb gedronken. Ook het hertenvlees is erg goed.’

‘Dank u, luitenant. Mijn baas, hij heeft de beste herten in heel Dixieland. Tenminste, voordat die nietsnutten van een...’ De neger hield zich in, fronste zijn voorhoofd en leek daarna zijn best te doen de rimpels glad te strijken, zonder al te veel resultaat. ‘Neemt u mij niet kwalijk, luitenant. Ik waardeer alles wat uw kant in deze oorlog probeert te doen, maar wat er vorig jaar op Belle Meade is gebeurd, dat was echt nergens voor nodig. En dat terwijl mevrouw Harding zo’n zwakke gezondheid had en generaal Harding zonder pardon in de gevangenis werd gezet. Die troepen van de Unie...’ Hij greep zijn bovenbeen vast en keek fel uit zijn ogen. ‘Ze hebben op me geschoten! Precies in mijn been. Ik probeerde alleen maar te doen wat me werd opgedragen en toch schoten ze op me. Lachten er ook nog om. En wij maar denken dat ze hier zijn om ons te helpen.’

Ridley bleef de man strak aankijken. Zijn woorden herinnerden hem eraan waarom hij deze oorlog haatte en waarom het Zuiden niet meer als zijn thuis voelde en dat nooit meer zou doen. Hij probeerde iets te bedenken om te zeggen. Iets wat het gebeurde een beetje goed zou maken. Maar dat lukte niet.

Ridley legde zijn blikje weg en stak ineens zijn hand uit. ‘Eerste luitenant Ridley Adam Cooper... meneer.’

Hij wist iets van de eigenaar van de slaaf – generaal William Giles Harding – van wat zijn bevelvoerend officier hem had verteld. Tot op heden had generaal Harding nog steeds de Eed van Trouw aan de Unie niet ondertekend, ondanks het feit dat de generaal vorig jaar in Fort Mackinac in de gevangenis was gezet. Een plek die meer weg scheen te hebben van een ontspanningsoord dan een gevangenis, maar dat terzijde. Het feit dat de man zo weinig meegaand was, viel bij de autoriteiten niet in goede aarde. Harding was namelijk erg rijk en had veel

invloed in de kringen waarin hij verkeerde. Hij gaf hiermee het verkeerde voorbeeld. De hoge piefen van de Unie hoopten dat de uitkomst van deze missie generaal Harding ertoe zou aanzetten om gehoor te geven aan de Unie – anders zouden de gevolgen voor hem zijn.

De neger nam Ridley op – de stilte werd slechts verbroken door het knisperende vuur – maar nam uiteindelijk zijn hand aan. ‘Robert Green, luitenant. Stalhoofd op de plantage Belle Meade.’

‘Werkt u al lang op Belle Meade, meneer Green?’

‘Vanaf mijn tweede, luitenant. Mijn ouders en ik, wij zijn op de trouwdag van mevrouw en mijn baas aan de eerste mevrouw Harding gegeven. ’k Heb sindsdien altijd op Belle Meade gewoond.

Ridley knikte om vervolgens in het vuur te staren terwijl hij de opmerking van de man tot hem door liet dringen. *Wij zijn gegeven...* Wat klonk dit toch akelig. Volgens een afkondiging van de president acht maanden geleden waren de meeste slaven bevrijd. Maar woorden op papier stemden niet altijd overeen met de werkelijkheid. Helemaal niet wanneer pasbevrijde slaven die hun vrijheid probeerden op te eisen uiteindelijk in de rug werden geschoten of werden opgehangen.

‘U bent zeker een aantal rebellen tegengekomen, luitenant.’

Toen Ridley opkeek, zag hij Robert Green een gebaar maken.

‘Aan die blauwe plekken te zien, luitenant, heeft iemand u flink te pakken gehad voordat u hem de baas was.’

Ridley betastte zijn wang en zijn kin. Zijn kaak, waar inmiddels de stoppels van enkele dagen op zaten, was nog steeds gevoelig. ‘Dit heb ik aan een medeofficier te danken. Hij en ik hadden een... meningsverschil.’

Green grinnikte. Zijn lach had een troostend effect. ‘Gezien uw gestalte, luitenant, vermoed ik dat die man er slechter uitziet dan u.’

Ridley schudde zijn hoofd. ‘Hij wist een paar rake klappen te geven voordat hij ging liggen.’

‘Kan best zijn, luitenant. Maar na een rake klap van u is hij vast en zeker blijven liggen. Een week lang!’

Ridley stond zichzelf een grijns toe. Maar toen hij voelde dat

de slaap hem dreigde te overmannen ging hij rechtop zitten en probeerde bij de les te blijven.

‘Tjonge...’ Robert Green zuchtte en rekte zich uit. ‘Ik hield wel van een goede vechtpartij. Ik wist mijn mannetje wel te staan. Denk maar niet dat ik niet kon vechten omdat ik zo laag bij de grond ben.’

‘Nee, meneer...’ Geamuseerd schudde Ridley zijn hoofd vanwege de woorden waarmee Green zichzelf beschreef. ‘Dat zou ik nooit durven denken.’

Robert Green keek hem op dat moment strak aan. Zijn glimlach trok weg. Green knipperde met zijn ogen alsof hij zich ineens weer herinnerde waarom Ridley daar in zijn uniform stond.

Het informele karakter van het gesprek was even snel verdwenen als het was opgekomen.

Omdat Ridley de kostbare tijd tussen de vingers door voelde glippen, ging hij staan. Hij pakte zijn geweer vast. ‘Dank u wel voor het eten, meneer Green. Dan... moet ik u nu vragen mij te laten zien waar de paarden zijn.’

Robert Green ging ook staan. Hij pakte een knoestige stok om zichzelf in balans te houden, greep een lantaarn en stak die aan. Daarna zocht hij zich een weg in het donker. Ridley volgde hem, maar hield goed in de gaten wat er gebeurde.

Hier en daar verleende de maan, tussen de bomen door schijnend, de nacht een zilveren glans. Toen ze de top van de heuvel hadden bereikt, tuurde Ridley naar beneden en telde drie, nee vier paarden. Hij kneep zijn ogen halfdicht. Hun grootte en gestalte. Hun bouw... Ook al was hij geen deskundige wat paarden betreft, hij wist genoeg om te beseffen dat zijn commandant volkomen gelijk had gehad. Het eerste woord dat hem te binnen schoot was *indruckwekkend*.

Deze paarden waren minstens duizend dollar waard. Per stuk. Met gemak. En ze liepen op Robert Green af als pasgeboren puppies die hun moeder zochten. Alle vier. De man fluisterde zacht, streelde hun nek en krabbelde de dieren achter hun oren. De rust die de dieren uitstraalden, vormde een opmerkelijk contrast met hun brute kracht.

‘Zou ik u iets mogen vragen, luitenant Cooper?’ Robert

Green draaide zich om en alsof het zo afgesproken was, tilden de paarden hun hoofd op. Ze leken alle vier Ridley's kant op te kijken.

Ridley werd bekropen door een vreemd gevoel. Alsof... alsof Robert Green maar een teken hoefde te geven of die volbloeden zouden de heuvel bestormen om hem onder de voet te lopen. En dat allemaal omdat Robert Green dat wilde.

Omdat hij in gedachten de vraag weer hoorde die meneer Green had gesteld, bepaalde Ridley zijn gedachten weer bij het heden. 'Zeker, meneer. Ga uw gang.'

'Waar komt u vandaan, luitenant? Aan uw uitspraak te horen komt u niet uit het Noorden.'

'Klopt, meneer. Ik kom uit South Carolina.'

Robert Green floot zacht. 'Dan zijn uw verwanten vast niet blij met wat u heeft gedaan.'

Ridley verdrong de pijnlijke beelden van zijn vader en zijn jongere broers. 'Klopt, meneer, daar zijn ze niet blij mee.' Hij verplaatste zijn gedachten naar de vraag hoe hij deze volbloedpaarden mee terugkreeg naar het kamp. Hij kon redelijk goed paardrijden, maar was nooit uitzonderlijk goed met paarden geweest. Dat gegeven had hij maar niet aan zijn bevelvoerend officier verteld. Hij had wel eerder met dit aantal te maken gehad, maar dat waren geen volbloeden geweest. Hij miste ten enenmale de vaardigheid die deze man bezat.

'Maar toch... u vecht voor wat u denkt dat goed is, luitenant. Dat zegt iets over een mens, luitenant. Helemaal wanneer hem dat duur komt te staan.' Robert Green wachtte even. 'Kan ik nog iets doen om u op andere gedachten te brengen, luitenant Cooper? Dit zijn de lievelingspaarden van de generaal. Hij heeft ze speciaal aan mij toevertrouwd, luitenant. Om ze veilig te stellen.'

Ridley keek hem aan. 'Dat begrijp ik, meneer Green. Maar nee. Er valt niets aan te veranderen. Ik heb hiertoe opdracht gekregen.'

Al knikkend boog de man zijn hoofd. 'Mag ik ze laten drinken voordat u ze meeneemt?'

'Zeker. Zolang u het goed vindt dat ik meeloop.'

Robert Green pakte de leidsels van twee van de paarden en

leidde ze naar het water. De andere twee paarden liepen erachteraan. Met zijn geweer in de hand volgde Ridley hen.

De grootste van de volbloeden, een zwarte hengst, schoof net zo tegen Green aan als Ridley dat van Winston herinnerde – zijn jachthond toen hij een kleine jongen was. Hij had in geen jaren aan die oude hond gedacht, die was begraven op de heuvel achter zijn ouderlijk huis.

De manier waarop Robert Green met de hengst omging, zorgde ervoor dat Ridley het plaatje goed bestudeerde. Iets dergelijks had hij nog nooit meegemaakt. Dat een dier zo op een man reageerde. Het bezorgde hem een onrustig gevoel van binnen, een gevoel dat hij van zich af probeerde te zetten. Dat lukte echter niet. Hij had een direct bevel gekregen. Zonder die paarden kon hij niet terugkeren. En dat zou ook niet gebeuren.

Hij volgde Green terug naar de plek waar de paarden hadden gestaan.

Green richtte zich tot hem. ‘Weet u iets van paarden af, luitenant?’

‘Natuurlijk.’ Ridley hoorde het verweer in zijn stem, want om de een of andere reden had hij de behoefte zichzelf te bewijzen. Hij pakte de leidsels van twee van de volbloedpaarden, maar merkte dat ze er niet al te happig op waren hem over de heuvel te volgen. Toen hij stevig aandrong, deden ze dat uiteindelijk wel.

‘Volbloeden als deze,’ zei Green, terwijl hij samen met hem de heuvel af liep. ‘Daar moet u extra voorzichtig mee zijn, luitenant. Ze zijn bijzonder temperamentvol en kunnen...’

‘Ik weet hoe ik met paarden moet omgaan, meneer Green.’

Green zei verder niets, maar zijn zwijgen was veelzeggend.

‘Luitenant Cooper?’

Zijn geduld raakte op, maar Ridley bleef staan en keek om.

‘Als u het goed vindt, luitenant, dan ga ik met u mee, een stukje in ieder geval.’ De man keek met eenzelfde genegenheid naar de paarden als Ridley voor Winston had gevoeld. ‘Ik ga mee tot de weg die hier ten noorden ligt, daarna keer ik terug. Die rebellenpatrouille... als die me hier in de bossen inden...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik zou nog beter af zijn als ik door Olympus hier onder de voet zou worden gelopen.’ Hij

stak zijn vinger uit naar de zwarte hengst. ‘In beide gevallen zou dat mijn dood betekenen.’

‘Wie van ons de rebellen ook te pakken zouden krijgen, meneer Green, het zou voor ons beiden de dood betekenen.’

Tot zijn verrassing grinnikte Green. ‘Dat is de waarheid en niets anders dan de waarheid, luitenant. Ik denk dat ze eerst u doden voordat ze mij pakken.’

Ridley overwoog die mogelijkheid, maar die schonk hem geen troost. Het had echter voordelen om Green als hulp voor deze paarden erbij te hebben. Uiteindelijk knikte hij, waarna Green het kampement opbrak.

Nog geen kwartier later gingen ze op pad.

Ridley was aan de ene kant dankbaar dat het volle maan was, maar eigenlijk ook weer niet. Het voorzag hen van licht, maar datzelfde gold voor iedereen die zich in het bos ophield. Hij wees de weg, met de leidsels van een roodbruine hengst en een mooi kastanjebruin paard in zijn vuist. Om de haverklap keek hij over zijn schouder naar Robert Green. ‘We gaan eerst een stuk richting het noorden waar ik mijn paard heb achtergelaten, daarna nemen we het pad over de volgende heuvel. Er loopt een hertenspoor dat ik een dag of wat terug heb gevolgd. Tenzij u een betere weg weet?’

‘Nee, luitenant. Dat is de beste weg. En de snelste.’

De volbloeden waren tredzeker en lieten zich steeds gemakkelijker leiden. Ridley was zich er echter goed van bewust dat dat niet aan zijn vaardigheden te danken was. ‘Toen ik uw kampement binnenstapte, meneer Green, zag het ernaar uit dat u op het punt stond op te breken. Waar wilde u naartoe?’

‘Er zijn een aantal plekken in deze heuvels waar ik me schuil kan houden. Ik trek weleens rond. Hoofdzakelijk ’s nachts. Heb al een tijd niemand gezien.’

Bijna aangekomen op de plek waar Ridley zijn ruïn had vastgebonden, hoorde hij het paard hinniken. Hij voelde zich opgelucht dat het dier er nog net zo bijstond als hij hem had achtergelaten. De ruïn was ietwat nerveus. Soms ook temperamentvol, zelfs koppig. Ridley had niet echt een warme band met het dier.

De volbloedpaarden gooiden hun hoofd in hun nek, alsof ze

aarzelden de nieuwkomer in hun gelederen te verwelkomen. Green maande ze met zacht gefluister en met zijn handen tot rust.

‘Mag ik, luitenant?’

Ridley wierp een blik op Robert Green die naar de ruïn gebarde. Omdat hij begreep wat hij wilde vragen, gaf Ridley hem met een knikje toestemming.

Robert Green liep tot vlak voor de ruïn waar hij bleef staan kijken. Alleen maar kijken. De ruïn keek terug, terwijl er een rimpeling over zijn schoft trok. Met uitgestoken hand liep Green op het dier af, heel langzaam, zo geduldig als de zonsopgang in de winter, hem voortdurend aankijkend. Het paard blies plotseling en stampte met zijn hoeven. Green bleef staan en liet zijn arm zakken.

Ridley keek toe. Hij had geen idee wat de man aan het doen was, maar wilde hem net in niet mis te verstane woorden te kennen geven dat hij geen tijd voor dit dwaze...

‘Brave jongen,’ zei Green met een lage en zachte stem. ‘Een beetje bang soms, heb ik zo’n vermoeden. Maar dat geldt voor ons allen. We hebben allemaal wel iets waar we bang voor zijn... Praat u weleens tegen hem?’

Ridley knipperde met zijn ogen. Het duurde even voor hij zich realiseerde dat Green het nu tegen *hem* had en niet tegen het paard. ‘Pardon?’

‘Praat u weleens tegen dit paard, luitenant? Vertelt u hem weleens wat een brave jongen hij is? Hoe dankbaar u bent voor alles wat hij voor u doet?’

Ridley staarde Robert Green aan en vroeg zich af of de man misschien geschift was. Hij wist dat hij zijn tijd aan de ruïn verdedde.

‘Paarden zijn net vrouwen, luitenant. Je moet met ze praten, je moet ze laten merken wat er in je omgaat voordat ze je durven te vertrouwen. Bent u daar bekend mee?’

Ridley wilde bijna toegeven dat dat niet het geval was, maar besloot dat de man niets te maken had met zijn persoonlijke ervaringen. ‘Meneer Green, u bedoelt het vast goed, maar we hebben geen tijd om...’

De ruïn deed een stap richting Green. En nog een. Daarna

liet hij zijn hoofd zakken alsof hij Green toestemming wilde geven hem aan te raken.

Ridley liet zijn adem ontsnappen. ‘Nee maar, kijk nou toch...’

Ineens klonk er schel gelach in het donker. Ridley bracht meteen zijn geweer omhoog. Hij legde een vinger tegen zijn lippen. Robert Green knikte. De hengsten gooiden hun hoofd omhoog alsof ze de spanning om hen heen voelden en de ruïnschoof dichtertoe naar Green toe.

Ridley gebaarde Green om de leidsels van de volbloeden te pakken, maar de slaaf had ze al vast, evenals die van de ruïn.

Nog meer hoge uithalen en kreten, het veelzeggende geluid van beschonken soldaten, verstoorden de stilte van de nacht. Ridley kroop tussen de bomen door om meer te kunnen zien. Hij vermoedde dat ze minder dronken waren dan ze klonken. Hij realiseerde zich dat Robert Green hem met een enkele kreet kon verraden. De slaaf zou vervolgens kunnen proberen het op een akkoordje te gooien: de rebellen zouden de volbloedpaarden, de ruïn en een federale luitenant krijgen, en Robert Green zelf zou vrijuit gaan.

Maar Ridley wist dat de kans dat Green vrijuit zou gaan nagenoeg nul was. Hij hoopte alleen dat Robert Green dat zelf ook wist.

Tussen de bomen door zag hij de patrouille op nog geen zes meter afstand langsrijden. Het ritmische gedreun van hun eigen paarden zorgde ervoor dat ze niet veel hoorden, maar als de volbloeden – of de ruïn – schrokken...

Een van de paarden van de rebellen snoof en hield even in. Ongetwijfeld rook – of voelde – hij de volbloedpaarden. Ridley keek gespannen toe.

De soldaat vloekte en zette zijn hakken ongenadig in de flanken van het dier, terwijl hij een tirade vol vloeken over ‘dat waardeloze stuk paardenvlees’ onder hem uitbraakte.

Ridley durfde niet om te kijken, maar vroeg zich af hoe Robert Green er in vredesnaam in slaagde hun paarden stil te houden. Toen be kroop hem een gedachte. Hij keek snel achterom om zich ervan te vergewissen dat Green er niet...

De slaaf en de paarden stonden nog op precies dezelfde plek.

Ridley had niet door dat hij zijn adem had ingehouden. Hij